

POSTANOWIENIE

4 kwietnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Karol Weitz

na posiedzeniu niejawnym 4 kwietnia 2023 r. w Warszawie,
w sprawie z powództwa T. S., C. K., I. S., A. S. , M. S. i W. S.
przeciwko E. J.
o zapłatę,
na skutek wniosku pełnomocnika powoda Tadeusza Samborskiego
o reasumpcję punktu drugiego postanowienia Sądu Najwyższego
z dnia 12 grudnia 2022 r., sygn. akt I CSK 3012/22

Odrzuca wniosek

UZASADNIENIE

Pełnomocnik z urzędu powoda T. S. adwokat M. K. wniósł wniosek o reasumpcję postanowienia w sprawie wynagrodzenia pełnomocnika z urzędu zawartego w orzeczeniu Sądu Najwyższego z 12 grudnia 2022 r. Jednocześnie wskazał, iż w przypadku przyjęcia, że brak jest podstaw do rozpoznania wniosku o reasumpcję postanowienia we wskazanym zakresie, chciałby aby potraktować jego pismo jako zażalenie

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Wniosek pełnomocnika powoda podlega odrzuceniu ze względu na jego niedopuszczalność.

Wskazać należy, iż orzeczenia Sądu Najwyższego, jako sądu ostatniego szczebla, sprawującego nadzór judykacyjny nad orzecznictwem sądów powszechnych, nie podlegają *legis latae* zaskarżeniu w drodze środków

odwoławczych (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 lutego 2017 r., II PO 1/17, z 12 stycznia 2018 r., II CO 104/17 i postanowienie Sądu Najwyższego z 28 sierpnia 2020 r., I CSK 799/19). Dopuszczalność poszczególnych środków odwoławczych lub środków zaskarżenia oraz ich warunki są w sposób wyczerpujący unormowane w przepisach postępowania cywilnego, a zatem ich wniesienie jest możliwe tylko wówczas, gdy kodeks dopuszcza od danego rodzaju orzeczenia oznaczony środek odwoławczy lub inny środek zaskarżenia. Przepisy Kodeksu postępowania cywilnego nie przewidują możliwości wniesienia jakiegokolwiek środka odwoławczego od orzeczeń Sądu Najwyższego, które są ostateczne i nie podlegają dalszemu zaskarżeniu. W związku z tym, że przepisy kodeksu postępowania cywilnego nie przewidują „wniosku o reasumpcję” postanowienia Sądu Najwyższego czy też zażalenia skierowanego przeciwko postanowieniu Sądu Najwyższego należy uznać, iż oba te środki są niedopuszczalne, wobec czego podlegają odrzuceniu (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 5 grudnia 2007 r., II UZ 36/07, z 9 czerwca 2006 r., III UO 2/06, z 7 października 2009 r., III UZ 3/09, oraz z 20 stycznia 2010 r., II PZ 29/09, z 12 stycznia 2018 r., II CO 104/17).

Ponadto należy podkreślić, iż przedmiotowy wniosek nie został sformułowany stanowczo i jednoznacznie, a w formie alternatywnej, co również stanowiło o jego niedopuszczalności.

Z tych względów, na podstawie art. 394¹ § 1 *a contrario*, art. 394¹ § 3 i art. 398⁶ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

[SOP]

[ł.n]

